

kážky je dlouhá a komplikovaná a je mnoho psů, kteří mají i po několika letech tréninku a zavedení s kruhem občas problémy.

Pokud pejsek umí proskočit kruhem z odložení, zařadíme do cvičení další překážky, nejlépe skokové. Pozor na zařazení překážek! V parkurech agility musí být kruh postaven tak, aby na něj byl přímý náběh, a takto si ho vždy stavte i v tréninku, aby se pes naučil ho bezchybně proskakovat. Zpočátku je lepší kombinace kruhem začínat, teprve když má pes překážku dobře upevněnou, zařazujeme kruh dovnitř kombinací.

Chyba v proskakování kruhu mimo pneumatiku se týká především malých plemen, ale občas se to podaří i velkému. Jestliže váš pes při nácviku tuto chybu opakuje, může pomoci překážku upravit, tj. např. pomocí skokových tyček nebo nějakou jinou bariérou vyplnit prostor mezi kruhem a rámem tak, aby se tam pes nemohl protáhnout. Pejsek si tím upevní znalost a dovednost, kterou od něj chceme – tj. skočit skrz kruh. Později, když už pes bez problémů i v řadě překážek proskakuje středem, bariéru odstraníme. Stejně si můžeme pomoci, pokud pes kruh podbíhá, ať už z nepozornosti, nebo vysoké rychlosti.

Cílem nácviku je, aby pes sám kruh vyhledával, samostatně na něj nabíhal a proskakoval bez zaváhání a v plné rychlosti jeho středem. Situace, kdy psovod psa v závodě složitě navádí rukou na střed kruhu, ukazuje na špatný nácvik této překážky a dvojici na trati působí značné problémy.

Slalom

Slalom se považuje za jednu z nejobtížnějších překážek vůbec. Přesto není nutné se jeho nácviku nějak obávat. Je to vlastně osm až dvanáct tyček postavených v řadě za sebou, které pes musí „proklíčkovat“. Cvičení slalomu však vyžaduje od psovoda velkou trpělivost, důslednost, pevné nervy, zručnost a fyzickou dovednost, protože nácvik trvá mnohem delší dobu než u ostatních prvků. Metod, jak cvičit slalom, je mnoho. Nelze obecně říci, která je lepší nebo horší. Při citlivém výcviku, voleném podle povahy psa, dospějete ke stejnému cíli. Zaměříme se tedy na tři základní metody.

Slalom za odměnou

U nás asi nejběžnější metoda. Psovod si vezme hračku, jídlo nebo jinou odměnu, na kterou pes dobře reaguje. Psa bez vodítka přivede ke slalomu, ukáže mu předmět, po kterém pes touží, zřetelně řekne (pouze 1x) povel „slalom“ a psa provádí slalomem. Důležité je na tomto místě říci, že slalom musí pes vždy zahajovat tak, že první slalomová tyčka je po jeho levé straně.

Postup pejska slalomem je řízen psovodovou rukou. Psovod vždy pejskovi hračku ukáže, naznačí směr pohybu, a když se pes dostane tělem za tyčku natolik, že při otočce zpátky ji oběhne, psovod ruku s hračkou stáhne. Když za ní pes běží, zase mu rukou uhne v požadovaném směru. Jde vlastně o systém osla a bodláku, jen s tím rozdílem, že pes samozřejmě svoji odměnu na konci slalomu dostane.

Techniky „proplétání“ psa za rukou psovoda jsou dvě. Někomu více vyhovuje dávat ruku zezadu každé druhé slalomové tyčce (obr. 12), někdo raději volí metodu proplétání

Obr. 12: Psovod navádí psa do slalomu, sám přitom couvá

ruky celým slalomem. Pro druhou variantu je lepší mít na cvičišti možnost trénovat na nácvikovém slalomu, kde je výška tyček upravená na jeden metr (jako na obr. č. 14).

Na tomto nácviku je velmi důležitý správný pohyb psovoda a jeho ruky. Na výběr jsou také dvě varianty, záleží na tom, která týmu lépe vyhovuje. Psovod se může pohybovat zároveň se psem a popředu, nebo může před psem couvat a až v pozdější fázi nácviku se ke psovi srovná. Ruka musí být v každé fázi pohybu před psem, pohyb psovoda musí psa táhnout dopředu, nikoliv brzdit nebo příliš vychylovat do stran. Cílem je naučit psa proplétat se mezi tyčkami při nejrychlejším možném pohybu a při největší možné úspore pohybu. Psovod nikdy nesmí svým pohybem psa brzdit.

To, že pes musí do slalomu naběhnout vždy tak, aby měl první tyčku slalomu po levé straně těla, je pravidlo dané řádem agility. Pes se proto musí naučit naběhnout vždy takto, a proto je důležité už v počátku nácviku psa vždycky navést správně. Jinak bude pes vlastně od počátku učit chybovat. Nejlepší způsob je nejprve si vyzkoušet několikrát slalom bez psa, prostě si pohyb rukou nacvičit na prázdko. Psovod totiž musí nejdříve sám správně pochytit celý systém pohybu ve slalomu, a to nějakou dobu trvá. To, že si své chyby nejprve odbudeme bez pejska, slouží pouze pro dobro věci.

Nácvik slalomu je nutné vždy přizpůsobit povaze psa. Některý pes se hůře soustředí a je obtížnější ho motivovat. V takovém případě začínáme s menším počtem tyček slalomu (vždy jich však musí být sudý počet). Pes dostane odměnu dříve, neotraví ho nácvik a bude se více snažit. S temperamentnějším psem, který pracuje se zájmem a je

Obr. 13: V další fázi nácviku již chodí psovod popředu

dobře motivovatelný, je možné začít při plném počtu tyček (tj. 12). Rychleji pochopí, že se má slalomem proplétat (tzv. „šněrovat“), a začne tento pohyb brzy vykonávat sám.

Psa nikdy (ani v případě slalomu) neodměňujeme „do klidu“. Když pes dokončí slalom, psovod se v žádné části nácviku nesmí za slalomem zastavit. Naopak musí se psem radostně vyběhnout, hlasitě ho chválit a odměnit ho nejméně deset metrů za slalomem. Má to samozřejmě svůj důvod. Pes musí od počátku vědět, že poslední tyčkou sice slalom končí, ale běh nikoliv.

Velice důležité je také slalom cvičit na obě ruce. Tzn., že psovod jde se psem z levé i z pravé strany slalomu. Při metodě nácviku slalomu na odměnu je běžné, že pravákům jde slalom lépe z jedné strany a levákům zase z druhé. Pochopitelně má pravák i levák jinak zručnou pravou a jinak levou ruku, není však možné učit pejska slalom pouze z jedné strany prostě proto, že to na druhou jde hůř. Naopak, procento nácviku by mělo vypadat tak, že slalom na problémovější ruku se cvičí častěji než na tu zručnou. Na konci výcviku by na výkonu psa nemělo být znát, zda byl veden levou, či pravou rukou psovoda.

Když pes pochopí, že slalomem se musí pravidelným pohybem proplétat, psovod upraví pohyb ruky před psím nosem na pouhé vedení vpřed a už se neproplétá se psem. Později psovod už pouze postupuje zároveň se psem, aniž by tělem psovi pomáhal, i nadále ho však může povzbuzovat hlasem. To je důležité, protože pes se musí časem stát zcela nezávislý na pohybu psovoda, což mu umožní vždy precizně dokončit

AGILITY

slalom bez ohledu na to, zda na něj psovod volá, nadbíhá si ho bokem, padá na zem nebo cokoli jiného. Výborně vycvičený pes snese i to, že proti němu psovod postupuje v protisměru, a nenechá se tím vyrušit, aby ze slalomu vypadl.

Ještě se v této souvislosti krátce vrátíme k povelové technice. Povel pro slalom bývá nejčastěji slovo „slalom“, někdo používá „sla sla sla“, anglicky mluvící země používají slovo „wave“ [vejf]. Záleží na konkrétní volbě každého člověka. Povel se ale v průběhu výcviku nesmí měnit. V okamžiku, kdy psovod vydá povel pro slalom, už by ho neměl opakovat a psa by měl nadále už pouze povzbuzovat. Opakovaný povel (a to platí obecně) sice může na trati ojedinele zachránit situaci, nicméně ve většině případů může psa zmást, rušit, nebo dokonce i tlumit. Při častém používání opakovaných povelů dochází k tomu, že pes na povel hůře reaguje, otupí a pomalejší reakce může v tak rychlém sportu, jako je agility, znamenat ztrátu cenných setinek, nebo i chybu, popř. diskvalifikaci.

Některým psům pomáhá zpočátku nácviku nějaký pomocný povel (např. „sem, sem, sem“), který psovod vyslovuje pokaždé, když pes prochází mezerou ve slalomu směrem k psovodovi. Také se samozřejmě dá používat cokoli jiného, nebo psovi pomáhat při pohybu od psovoda („tam, tam, tam“). Celý nácvik pak vypadá takto: psovod vysloví povel na překážku, např. „slalom“, navede psa do první mezery a začne ho proplétat za svou rukou. Během slalomu pak rytmicky 6 x zopakuje další, pomocný povel „sem“, a to vždy, když jde pejsek mezerou směrem k psovodovi. Hodně lidí provádí nácvik slalomu právě tímto způsobem. Zpočátku je tato metoda jistě vhodná, ale každý psovod si musí uvědomit, že nelze celoživotně psa upoutávat ve slalomu na svou osobu (viz výše). Pes pak nebude bez pomoci psovoda schopen překážku sám dokončit. Proto se také celý nácvik ubírá opačným směrem – nejprve psovi psovod pomáhá zvukově i pohybem těla, ale jakmile pes začne zvládat překážku samostatněji, pomocné prvky musí psovod postupně ubírat. To platí i o pomocných povelích. Některým psům není třeba takto zvukově pomáhat vůbec, stačí jim pouze chválení během slalomu, což je vhodnější, a pejsek má jednoznačně potvrzeno, že „nesmyslný“ pohyb, který právě vykonává, je to, co si psovod přeje.

Slalom na vodítku

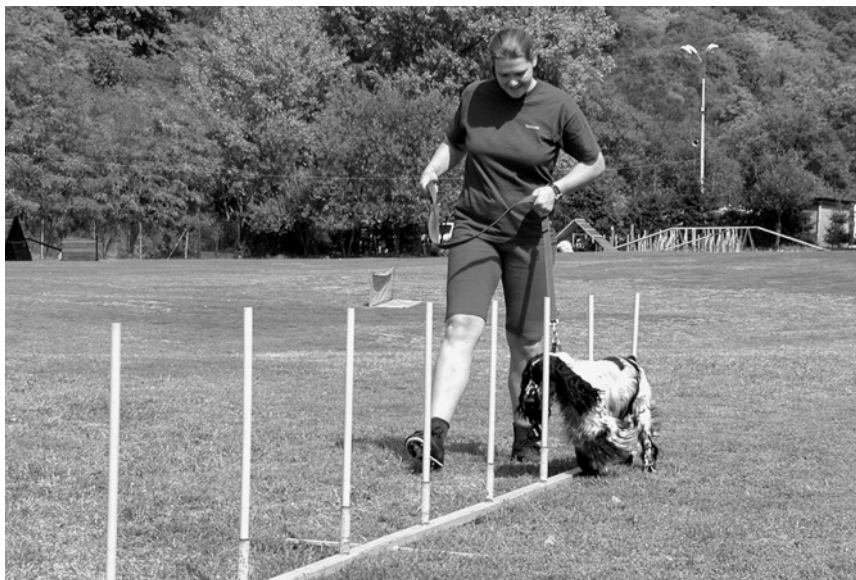
Tato metoda je vhodná jen pro určitou skupinu psů a je bezpodmínečně nutné použít ji pouze po zralé úvaze. Pro citlivější a bojácnější plemena a jedince není vůbec vhodná. Slalom na vodítku lze nacvičovat pouze se psem, který se na vodítku cítí dobře a kterému nevadí to, že je psovodem slalomem „provlekán“. Například šeltie, border kolie, belgičtí ovčáci a další podobně citlivá plemena nejsou pro tuto metodu vůbec vhodná. Naopak pro jedince, kteří jsou příliš živí a roztěkaní, nebojí se lidí, ale dostatečně se nesoustředí na pamlsek nebo odměnu, bývá slalom na vodítku řešením.

Nácvik je nejlépe provádět se zkušeným pomocníkem, který psa vede. Opět podotýkáme, pes takto cvičený se také nesmí bát cizích lidí. Nemá smysl zvíře stresovat tím, že ho někdo cizí násilím táhne na nějakou, psovi dosud neznámou, překážku. Tím bychom docílili přesně opačného výsledku, než o jaký usilujeme.

Psovod se postaví čelem ke slalomu, zády k psovi a vydá povel. Pomocník se psem postoupí ke slalomu, pomůže psa „trefit“ do správné mezery a psa na nataženém vodítku

Obr. 14: Nácvik slalomu na vodítku a s pomocníkem

Obr. 15: Psovod vodí psa již sám (zkrácené tyčky slalomu)

proplétá slalomem. Pro tuto metodu je rovněž velice vhodný slalom sestavený z kratších tyčí, pomocník má pak menší problémy psa navést tam, kam potřebuje. Psovod postupuje vedle psa a pomáhá mu pohybem ruky. Pes většinou několik desítek prvních pokusů vůbec nechápe, co se po něm chce, časem ale začne sám slalom proskakovat. Důležité je, aby pomocník psa pasivně slalomem netáhl, ale pouze ho mírným škubnutím vždy vychýlil do požadovaného směru – k psovodovi, nebo od něj. V okamžiku, kdy pes začíná proskakovat sám, nosí pomocník nějakou dobu vodítko povolené, později je odstranění úplně. Samozřejmě nesmí na konci slalomu chybět běh dopředu a odměna, kterou řeší pomocník buď puštěním vodítka, nebo během společně se psem až k psovodovi.

Pes se musí pro tuto metodu opravdu citlivě vybrat, aby nedošlo k jeho znechucení. Pomocník by měl mít tento postup velmi dobře zvládnutý a nacvičený, aby svým špatným postupem výcviku psa neuškodil. Konečné fáze už se pomocník neúčastní a psovod navedí psa pouze pohybem těla.

Tato metoda má tu výhodu, že veškeré chyby, které psovod v pohybu během slalomu udělá, „vykryje“ pomocník. Pes se naučí dělat slalom samostatně a tolik „nevisí“ na psovodovi, na druhou stranu samotný nácvik většinou trvá o něco déle a vyžaduje velkou dávku trpělivosti.

Slalom uličkou

Tento způsob nácviku slalomu se u nás příliš nepoužívá. Vyžaduje (jako ostatně všechny metody nácviku slalomu a výcvik psa vůbec) velkou trpělivost psovoda. Výhody, které údajně přináší, spočívají v tom, že zcela odpadá nebo spíše se zjednodušuje pozdější nácvik správných náběhů do slalomu (správným náběhem se rozumí situace, kdy pes naběhne do slalomu s první tyčkou po levé straně). Pes není v žádném okamžiku nácviku bržděn, ale naopak postupuje živě dopředu a běží vždy až na konec slalomu a nestává se, že by vypadl z poslední tyčky.

Co je to vlastně ulička? Uličkou se rozumí dvanáct slalomových tyčí, které však nejsou řazeny typicky za sebou, ale jsou vychýlené i do stran. Tyčky pak tvoří pouze řadu, ale také „uličku“, od níž dostala metoda své jméno. Počáteční šířka uličky je osmáct palců, tj. asi 45 cm. Po stranách tyčí se z obou stran přidávají pomocné oblouky, které pomáhají psovi v pozdějším stadiu nácviku v pohybu. Oblouky vedou vždy mezi dvěma tyčkami (1 a 3, 3 a 5, z druhé strany pak 2 a 4, 4 a 6 atd.). Tyčky by měly být v takové výši, aby je pes nepřeskakoval, a musí být z bezpečného materiálu (gumová hadice, umělá hmota...).

V první fázi probíhá pes uličkou tvořenou ze slalomových tyček rovně, bez jakýchkoliv překážek. Již v této fázi by mezi tyčkami měly být oblouky, aby si na ně pes zvykl, i když ještě nijak neomezují jeho pohyb. Postupně se tyčky pomalu přibližují, až se nakonec srovnají do jedné linie. Pohyb tyček musí probíhat velmi pomalu, při náznaku chyby se musí dát opět dál od sebe. Celý proces nácviku trvá proto poměrně dlouho.

Na obr. 16 už jsou tyčky téměř v rovině a pes pomalu začíná přizpůsobovat pohyb svého těla tomu, aby se do uličky vešel a proběhl jí. Nakonec se při plné rychlosti vlní slalomem a čumákem si tyčky „rozráží“ doleva a doprava.

Obr. 16 a 17: Ulička, americká ulička

V okamžiku, kdy pes běhá uličkou (nyní již vlastně slalomem) bezchybně, začne psovod postupně ubírat pomocné oblouky, a to zprostředka slalomu. V konečné fázi zůstávají poslední dva oblouky po stranách (mezi tyčkami 1 a 3 a také 10 a 12). Pak jsou i tyto odstraněny.

Nevýhodou uličky je zdoluhavost při nácviku. Ulička vyžaduje trpělivost, ale psovodi zpravidla pospíchají, a tak může vzniknout mnoho chyb a zlovyků. V klasické uličce se pes také naučí běhat podle oblouků a jejich odstranění pak dělá potíže. Také se stává, že má pes stále tendenci sledovat strany, jak byl zvyklý, místo aby se díval dopředu.

Slalom uličkou má několik variant řešení. Klasickou uličku, která je popsána výše, nebo tzv. americkou uličku, která je sestavená za pomoci kloubů, které se přiměřeně ztuha dají nastavovat a ulička podle přání zužovat či rozšiřovat (obr. 17). Výhodou je, že se zde běhá bez oblouků, a pes tak od počátku pracuje samostatně. Postavení kloubů ho navíc nutí do vlnivého pohybu, ačkoliv běží rovně. Riziko hrozí u razantnějších nebo křehčích psů v nebezpečí poranění jejich nohou o klouby.

Uličce velmi podobnou metodou je tzv. „véčko“. Slalom je upravený tak, že tyčky jsou střídavě do stran vychýleny od kolmého směru a při pohledu zepředu vytváří písmeno „V“. Postupně se rozevření úhlu písmene V zužuje, až se tyčky opět nacházejí kolmo k zemi. Ať tak či tak, nácvik slalomu stojí v tomto případě na stejném principu: pes zpočátku běhá rovně, postupně se začne vlnit, až se tyčkami proplétá.

Ulička u nás není příliš populární, setkáte se s ní pravděpodobně velmi zřídka. Někteří naši závodníci a řada z nich v zahraničí nicméně touto cestou úspěšně postupují. Rozhodně však všem zájemcům o tuto metodu nácviku doporučujeme najít instruktora, který s nácvikem uličky má zkušenosti a který vám dovede dobře poradit. Nejlepší bude uličku cvičit přímo pod jeho dohledem. Vždy je lepší psa něco naučit nově, než posléze napravovat chyby, které se zbytečně napáchaly.

Nácvik náběhů do slalomu

V okamžiku, kdy pes umí samostatně slalom, je potřeba naučit ho do slalomu také správně nabíhat. V tomto mají ti, kteří nacvičují slalom uličkou, výhodu, protože pes se učí od začátku i samostatně nabíhat (pomáhají mu naváděcí oblouky). Pokud slalom učíme některou z klasických metod, nezbyvá než nabíhání do slalomu učit až v okamžiku, kdy pes slalom umí.

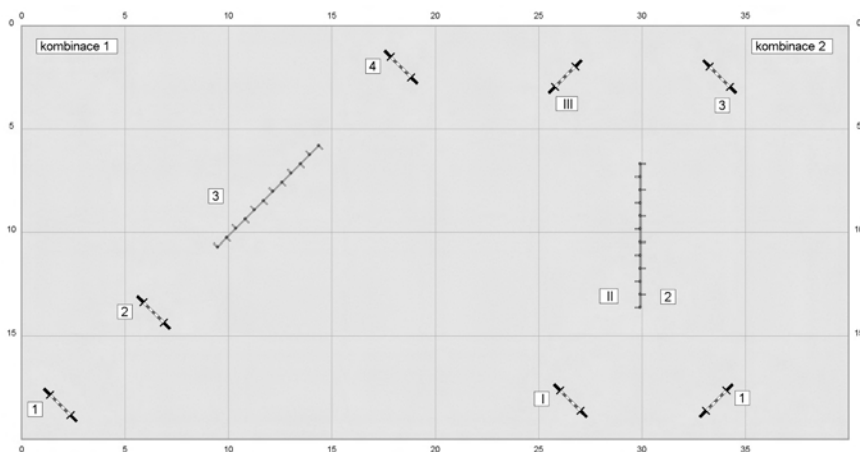
Kombinace znázorněné na obr. 18 jsou ukázkou nejjednodušších sekvencí, na kterých se pes učí rovné naběhnutí do slalomu (kombinace 1) a o něco těžší nabíhání z mírného úhlu (kombinace 2). Postup nácviku je následující:

Nejprve pracujeme na kombinaci 1. Psa posadíme před překážku č. 2 tak, aby mířil na slalom. Psovod dojde mezi překážku č. 2 a slalom, psa přivolá přes překážku a spolu s ním jde do náběhu do slalomu. Pes v době, kdy cvičíme náběhy, již umí slalom, takže psovod pouze pomůže psovi trefit začátek slalomu a dále postupuje vedle slalomu. Pak ještě běží rovně na překážku číslo 4. Sekvenci psovod samozřejmě procvičuje z obou rukou. Postupem času je důležité psa posílat na slalom stále více před sebe. Psovod již nezačíná mezi překážkami č. 2 a 3, ale těsně za překážkou č. 2 a postupně se propracuje až ke startu z ruky. Opět připomínáme, že je nutné stejně intenzivně procvičovat náběhy na slalom z obou rukou. Většinou se stává, že pes jeden ze slalomů umí hůř a psovod má tendenci tuto stranu méně cvičit. Nácvik toho, co jde méně, musí být naopak mnohem intenzivnější než toho, co nedělá problémy.

Jakmile je pes schopen trefit náběh do slalomu v okamžiku, kdy psovod startuje z překážky č. 2 z ruky, může psovod začít běhat celou sekvencí. Psa posadí před překážku č. 1, nadejde si mezi překážky č. 1 a 2 a opět opakuje náběhy do slalomu z obou rukou. Stejně jako v předcházejícím případě je nácvik ukončen, když pes zvládne na obě ruce naběhnout do slalomu i v případě, že psovod startuje se psem z ruky.

Teprve v okamžiku, kdy pes nabíhá na rovince do slalomu před psovodem, přistoupíme k nácviku náběhů z mírných úhlů. Opět nejprve startujeme z odložení, psa přivoláme přes překážku a pouštíme před sebou do slalomu. Procvičujeme tímto způsobem opět obě dvě vedení, po pravé i po levé ruce. Když se psovi daří nabíhat, posunuje se start psovoda blíž a blíž k psovi, až vyběhá psovod se psem současně.

Nácvik náběhů do slalomu je dlouhodobá záležitost a nikdo by si neměl představovat, že to zvládne za jedno odpoledne. Je důležité citlivě dbát na únavu psa, nepřetrénovat ho a hlavně neznechutit. Poměr nepodařených pokusů při nabíhání do slalomu bude zpočátku velký. Pokud nějaký úhel nejde a nejde, je lepší vrátit se k rovným náběhům a skončit výcvikovou lekcí tím, co pes umí.

Obr. 18: Jednoduché sekvence sloužící k nácviku náběhů do slalomu

Opravování chyb během nácviku slalomu

Jelikož je nácvik slalomu asi nejnáročnější ze všech překážek, je třeba věnovat samostatnou kapitolu opravování chyb. Nepůjde teď o to, jak se chyby na slalomu hodnotí během závodů, ale o to, jak reagovat v případě, že pes chybí během nácviku. Opět záleží na povaze a projevu psa a také na metodě, jakou slalom nacvičujeme. V případě slalomu cvičeného uličkou je jediná možnost – jakoukoliv chybu psa na překážce opravujeme tím, že psa znovu navedeme na celou překážku. Při nácviku slalomu uličkou totiž pes na psovodovi tolik nevisí jako u ostatních metod a není zvyklý, že by psovod nějak upravoval jeho postup slalomem. K tomu slouží pouze pomocné oblouky. Proto v případě chyby opravujeme celou překážku od začátku. Pokud se stane, že si pes dlouhodobě vytvoří nějaký zlozvyk (např. vybíhá z konce slalomu nebo přeskakuje jednu mezeru uprostřed), musíme se vrátit v nácviku zpět, na nějaký čas uličku opět roztáhnout a přidat pomocné oblouky.

Pokud cvičíte slalom některou z dalších metod, je větší šance opravit pohyb psa ve chvíli, kdy chybu udělá, případně těsně potom. Pokud totiž psovod pomáhá psovi v pohybu rukou nebo vodítkem, má nad psem samozřejmě větší kontrolu. Opravovat není vhodné všechny chyby, ale je velice těžké teoreticky uvést, co ještě opravovat a co už ne. Záleží na tom, jak se pes, se kterým slalom nacvičujeme, projevuje. Pes nadšený a razantní, který se příliš nesoustředí a ze slalomu často vypadává, je jiný případ než pes, kterého ke každému kroku musíme přesvědčovat. Obecně se dá říci, že u pejsků nejistých, pomalejších nebo bojácnějších není zpočátku vůbec vhodné na chyby reagovat, protože to způsobí jejich další nejistotu. Citliví psi pak raději zpomalí tempo, než aby se psovod zase zlobil. Pokud tedy cvičíme slalom s takovýmto pejskem,

AGILITY

Obr. 19: Pes nabíhající do slalomu

Obr. 20: Psovod pracuje se psem na pravou ruku

je lépe nechat ho dělat chyby, ale udržovat tempo. Samozřejmě je potřeba hlídat si správný náběh pejska do slalomu, ale pokud pak pes několikrát vynechá mezeru nebo dříve vyběhne, raději zopakujeme celou překážku znovu, než abychom psa opravovali. Je samozřejmě, že by psovod neměl reagovat na všechny chyby. To znamená nejen netrestat psa, ale ani nezměnit své chování, a to vyžaduje notnou dávku sebeovládání. Pokud se psem-začátečníkem dělá slalom psovod-začátečník a vybral si metodu za rukou s odměnou, je více než jisté, že všechny chyby, které pes dělá, způsobuje psovod špatným vedením psa. V takových případech už vůbec nejsou na místě nějaké opravy, ale je lepší nejprve pohyb ve slalomu nacvičit „na sucho“ bez psa.

Jistou výhodou pro začínající psovody je případ, kdy mohou s pejskem dělat slalom na vodítku a kdy jim pomůže zkušená osoba, která má správný pohyb tzv. v ruce.

Pokud nacvičujeme slalom se psem rychlejším, kterého jen tak něco neodradí, můžeme částečně opravovat chyby. Opět je lepší netrvat zpočátku na přesném překonání překážky a opravovat pouze případ chybného náběhu, případně dřívějšího opuštění slalomu. Veškeré další chyby řešíme zopakováním celé překážky. Je lepší udělat slalom několikrát za sebou v tempu, aby se pejsek „chytí“ a třeba druhý nebo třetí pokus už byl bez chyby. Jakmile se vám – psovodovi a pejskovi – povede bezchybný slalom, přerušte na nějakou dobu práci. Je chyba myslet si, že dalším opakováním docílíte ještě lepšího výsledku. Rychlejšího psa, který se těžce soustředí, můžeme také po chybě ze slalomu „vytáhnout“, tedy přerušit práci, pejska trochu uklidnit a začít znovu. U pejsků nejistých a pomalejších to není vhodné, protože okamžitě vypadnou z tempa a další slalom překonávají ještě pomaleji. Proto se v takových případech tváříme jakoby nic, jakýmkoliv způsobem, ale hlavně v tempu slalom dokončíme a začneme znovu, nebo práci na několik okamžiků přerušíme.

Áčko (šikmá stěna)

Áčko neboli šikmá stěna může být jednou z prvních překážek, které štěně učíme, musíme ale dodržet několik pravidel. Samozřejmě není možné nedorostlého pejska nechat běhat po překážce vysoké přes 170 cm. Necitlivý přístup k výcviku by mohl odnést zdravotními potížemi. Pokud máte možnost šikmou stěnu rozložit, trénujete na překážce 20–30 cm nad zemí. Pokud tuto možnost nemáte, je lepší s nácvikem áčka počkat do doby, než bude pejsek dospělý. (Samozřejmě je potřeba si uvědomit, že malá plemena fyzicky dospívají mnohem dříve, již kolem 8. měsíce věku. Naproti tomu s velkými plemeny musíte s nácvikem šikmé stěny počkat až do 1,5 roku, s těžšími plemeny ještě déle.)

Pokud tedy existuje možnost trénovat na rozloženém áčku, měla by být šikmá stěna první zónová překážka, se kterou štěně seznamujeme. Je totiž mnohem bezpečnější pejska vodit přes širší áčko než úzkou kladinu. Každopádně nacvičujeme se štěnětem buď áčko, nebo kladinu, houpačku si necháme na později. Jelikož agility je sportem, kde si psovod může povelovou techniku vybírat sám, zvolte si nejprve nějaký povel, který budete na áčko i kladinu používat. Není třeba rozlišovat povel na áčko a kladinu, ale